

LILLY LUCAS

NOVÉ

šance

ROMÁN

NOVÉ ŠANCE

Original Title: New Chances

Copyright © 2021 Lilly Lucas

© 2021 by Knaur Verlag.

An imprint of Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavla Švepeš Šlahůnková, 2024

Cover © Franzi Bucher, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4683-5 (pdf)

NOVÉ

šance

LILLY LUCAS

přeložila
Pavla Švepeš Šlahůnková

Pro Franzisku

1.

Dny, které špatně začnou, také špatně končí. Takže by mě nemělo překvapovat, že jsem z autobusu, který mě měl odvézt do Denveru, zahlédla jenom zadní světla. A že žádný další už ten večer nejel. Stála jsem tam, lapala po dechu a vdechovala vyprahlý vzduch Mesa County.

„Sakra,“ zaklela jsem, když jsem pustila kufr na zem a zápěstím si otřela potem orosené čelo.

„Kam potřebuješ, drahoušku?“ ozval se za mnou drsný hlas.

Vyděšeně jsem vzhlédla a dívala se do ženského obličeje. Muselo jí být mezi šedesáti až sedmdesáti lety, na sobě měla seprané tričko *Kiss* a šedivé vlasy spletené do dvou copů, které vykukovaly zpod bandana šátku. V pravé ruce držela k prasknutí nacpaný papírový sáček z KFC, který naprosto úžasně voněl po smaženém kuřeti, a mně začalo okamžitě kručet v žaludku. Kdy jsem naposledy něco jedla? V letadle? Ne, v autobuse, vzpomněla jsem si a pomyslela na skoro rozteklé čokoládové *Balisto*, které mi nechalo na kalhotách hnědý flek. Kalhotách, které se mi lepily na stehna jako druhá kůže.

„Do Denveru.“

„Denver, hm?“ Lítostivě mlaskla jazykem. „To na trase nemám.“

Na trase? Jako by si všimla otazníků v mých očích, kývla hlavou směrem k ohnivě červenému nákladáku,

stojícímu na obrovském parkovišti vzdáleném jenom pár metrů. Lépe řečeno... trůnícímu. Na kabině měl gigantickou stříbrnou výfukovou rouru a skoro nekonečně dlouhý návěs s logem, které jsem ještě nikdy neviděla.

„Ale mohla bych tě vzít kousek s sebou,“ řekla, zatímco jsem byla zaměstnaná tím, že jsem se snažila spočítat kola toho impozantního vozidla. „Do Green Valley. Od tamtud můžeš jet autobusem.“

Okamžitě jsem v duchu uslyšela hlas své matky, které jsem před svým odjezdem svatosvatě slíbila, že si nikdy nestopnu nákladák, protože v jejích očích to byla jistá cesta do náruče sériového vraha. Každopádně ta žena nevypadala tak úplně, že by mě chtěla rozřezat a hodit do kontejneru. Navíc byla alespoň o hlavu menší než já a... třikrát tak starší?

„Kde je Green Valley?“

„Něco málo přes dvě hodiny jízdy tady odsud,“ zamumlala. „Uprostřed Skalistých hor.“

„A tamodtud jede ještě dneska autobus do Denveru?“ ujišťovala jsem se skepticky. Bylo už půl šesté, a jestli je pravda, co říkala, dojely bychom do toho Green Valley nejdřív v osm.

„Když přestaneš otálet, ano.“ Zasmála se hrdelním smíchem. Smíchem, který zněl jako po dvou krabičkách cigaret a láhvi Jacka Danielse. „Mimochodem, já jsem Elsie.“

„Leonie,“ odpověděla jsem a trochu váhavě stiskla ruku, kterou mi podávala. Na tak drobnou osobu měla překvapivě pevný stisk.

„Odkud pocházíš?“

„Z Německa.“

Elsie zašilhala na můj kufr. „Jsi na cestě na letiště?“

Hořce jsem si povzdechla. „Vlastně... z něj jedu.“

Zamračila se.

„To je dlouhý příběh,“ zamumlala jsem.

„Můžeš mi ho vyprávět cestou.“ Elsie naznačila, že půjde ke kamionu. V rychlosti jsem prošla své možnosti a přísně vzato jsem měla jenom dvě. Mohla jsem zůstat přes noc tady v Grand Junction, najít si pokoj v motelu a zítra se prvním autobusem vrátit zpět do Denveru, nebo nastoupit do nákladáku s naprosto neznámou ženou, která vypadala, jako by někdo zkřížil mou babičku s členem *Hells Angels*. Jasně, že jsem se rozhodla pro druhou možnost. S kufrem v závěsu jsem následovala Elsie a snažila se, aby na mně nepoznala, jak je těžký. Limit dvacet tři kilo jsem plně využila, přece jenom jsem byla připravená na šestiměsíční pobyt v Coloradu. Šest měsíců, které se dnes ráno scvrkly na dva dny, pokud se ještě nestane nějaký zázrak.

V uctivé vzdálenosti před nákladákem jsem se zastavila a pozorovala, jak Elsie otevřela dveře u řidiče a očividně bez námahy hodila můj kufr do kabiny. Chvilku nato zevnitř otevřela dveře u spolujezdce. Když jsem vystoupala ty dva schůdky do kabiny, kde mě přivítala vůně kávy, starého cigaretového kouře a vzduch z klimatizace, usadila jsem se na kožené sedadlo, které se ukázalo být neskutečně pohodlné. Připoutala jsem se a podívala se ven z okýnka, na kterém ulpěl červený prach z Mesa County. Elsie mezitím zastrčila můj kufr do malinkého spacího prostoru za našimi sedadly.

Když jsem pohledem zavadila o úzkou, viditelně proleženou matraci, přepadla mě tak příšerná únava, že jsem musela zmobilizovat všechny své síly, abych nezalezla dozadu a nevyměnila si místo se svým kufrem. Byla jsem už víc než dvacet čtyři hodin na nohou, měla jsem za sebou dálkový let a pětihodinovou cestu autobusem

a toužila jsem po posteli a alespoň desetihodinovém spánku.

Motor naskočil a nákladák se dal do pohybu. Koutkem oka jsem pozorovala Elsie, která seděla naprosto uvolněně za volantem a manévrovala to obrovské vozidlo bez problému z parkovacího stání. Letmým mávnutím ruky pozdravila řidiče jiného nákladáku, zatímco jsme pozvolna projížděly po parkovišti. Nepromluvíly jsme spolu ani slovo, dokud jsme neopustily Grand Junction, a i když mi to nebylo nepříjemné, cítila jsem potřebu dozvědět se o té ženě, ke které jsem nastoupila do kabiny, trochu víc.

„Jak dlouho už to děláš? Myslím řidičku nákladáku.“

„Polovinu svého života,“ odpověděla nevzrušeně. „Jako mladá holka jsem se chtěla stát automechaničkou. Ale potom jsem se vdala za kamioňáka. S Jeffem jsme dlouho jezdili na cesty spolu. Státem křížem krá-žem.“ Pohled se jí rozzářil. „Byly to báječné časy.“

„Co se stalo?“ zeptala jsem se opatrně.

„Srdeční příhoda.“

„To mě mrzí,“ zašeptala jsem.

Mávla nad tím rukou. „Už je to deset let. Od té doby jezdím tady s *Big Betty* sama.“

Skoro láskyplně pohládila volant.

„*Big Betty*?“

„Tak jí vždycky říkal Jeff. Po své babičce z Alabamy. Musela to být obdivuhodná žena.“ Pokrčila rameny. „Co ty? Čím se živíš?“

„Jsem sládek.“

„Sládek,“ opakovala a nezněla přitom tak překvapeně, jak jsem byla zvyklá. Možná proto, že jsme obě pracovaly v mužském odvětví. Nebo proto, že to tady v okolí bylo běžné povolání. Koneckonců bylo zde v Coloradu víc

pivovarů na hlavu než v kterémkoliv jiném státě Spojených států. Už jenom z toho důvodu jsem byla tady.

„Jsi v Colo na dovolené?“

„Ach... ne. *Work and Travel*.“

„*Work and Travel*?“

Nepřekvapilo mě, že jí to nic neříká. Právě v zemi neomezených možností byla totiž možnost propojit práci s cestováním *velmi* omezená. Jenom samotné hledání, jaké vízum, kde o něj zažádat a na jaká pravidla si dát pozor, když chci na placenou praxi, mi zabralo několik dní. A teď to vypadalo, že je to všechno na nic. Čím víc jsme se vzdalovaly od Grand Junction, tím víc jsem brala tuto skutečnost na vědomí.

„Vlastně jsem chtěla pracovat tady v pivovaru na řemeslná piva. A potom ještě trochu cestovat. Alespoň to byl plán...“

„Předpokládám, že teď začíná příběh,“ poznamenala a sáhla do papírového sáčku z KFC, jako by to byl popcorn k filmovému trháku, který měl každou chvíli začít. Během vteřiny naplnila kabinu řidiče vůně kuřete a smaženého oleje. „Dej si,“ nabídla mi. Váhavě jsem nakoukla do sáčku a vytáhla pár hranolek.

„No, takže... ráno měl být můj první den v *Kettle Brew*, ale...“

„Ou,“ vyhrkla a nakrčila nos, což mi prozradilo, že zápletku příběhu už zná.

„Ano,“ povzdechla jsem si a znovu jsem se uviděla stát před spálenou kamennou budovou, kolem níž byla natažená žlutá páska.

„Četla jsem to v dnešních novinách. Strašná věc. Nějaký zkrat kabelu...“

O *cable fire* mluvil taky Zack, majitel pivovaru, když jsem mu volala dnes ráno naprosto rozhozená. Byl právě

v pojišťovně a neměl moc času. Jenom se pořád dokola omlouval, že mi nedal vědět včas, že se moje praxe neuskuteční tak, jak to bylo domluveno. Místo, na které jsem se přihlásila až z Německa. Které bylo předpokladem pro mé vízum. Stáhl se mi žaludek.

„Pivovar musí nejdřív obnovit výrobu. Takže jsem sem přijela naprosto zbytečně,“ řekla jsem hořce a strčila si do pusy pár hranolek.

„Zbytečně ne. Věř mi...“ S pochybami jsem se na ni podívala, ale Elsie svou tajuplnou odpověď dál nerozváděla. Mezitím jsme jely po mezistátní silnici, která protínala krajinu rovně jako šňůra. Západní Colorado bylo úplně jiné než zbytek států, kterých jsem si všimla cestou autobusem z Denveru do Grand Junction. Tady nevládla zeleň lesů, modrá barva jezer a horských potůčků. Místo toho, kam až oko dohlédlo, tyčily se k nebi červenooranžové pískovcové skály.

„Nemohla bys pracovat pro jiný pivovar? Je jich tady přece dost.“

„Ano, ale bohužel nemá žádný z nich tak narychlo volnou pozici pro šestiměsíční praxi. A už vůbec ne placenou.“

Po svém telefonátu se Zackem a záchvatu pláče jsem zatnula zuby a začala googlovat. Hodiny. Telefonovala jsem s pivovary v Denveru, ve Fort Collins, Boulderu, Colorado Springs, Durangu, městy, o kterých jsem snad ještě nikdy neslyšela, a nakonec jsem dostala na linku někoho z *Colorado Brewers Guild*. O požáru v *Kettle Brew* už většina z nich věděla. A všichni se dušovali, jak mě litují. Ale praktikantské místo pro mě nikdo z nich neměl. Jeden pivovar, *Gravity Brewing* v Louisville, mi nabídl neplacené místo od prosince, ale to bylo tak jako tak pozdě. Jestli chci v této zemi zůstat legálně, potřebuji náhradní praktikantské místo v příštích osmačtyřiceti hodinách.

V tomto směru se paní z konzulátu vyjádřila naprosto jasně. Navíc se svým víc než omezeným rozpočtem bych vydržela tak nanejvýš měsíc.

„A co máš v plánu?“

„Letět domů,“ odpověděla jsem zlomeně a tiše k tomu dodala: „Jestli se ještě nestane zázrak.“

Elsie během toho zabručela, dala nohu z plynu a zapnula výstražná světla. Před námi se štosovala auta a v dálce blikala modrá světla. Její předchozí vyrovnanost se začala vytrácet. Netrpělivě bubnovala prsty na volant z černého vinyly. Až o trochu později mi došlo, že možná musí dodržet časový plán.

„Co vlastně převážíš?“

„Výbušninu.“

Zaskočil mi kousek hranolku a rozkašlala jsem se, až se Elsie rozesmála. „Toaletní papír.“

Tváře mi zčervenaly.

„Celý nákladák je plný toaletního papíru?“

„Je tam také pár palet papírových utěrek, ale jinak... ano. Takže jestli se tahle zácpa protáhne, můžeš si posloužit.“

Po dalších deseti minutách, během kterých jsme se nepohnuly ani o píd', vytáhla Elsie svůj telefon.

„Earle, tady je Elsie,“ ohlásila se krátce nato. „Dnes k tobě dorazím později. Sedmdesátka je ucpaná. Ani se nehne.“

Všimla jsem si, že najednou mluví o poznání rychleji. Do řeči se jí vloudily slangové výrazy.

„Ještě nevím,“ řekla tišeji. Nastala delší pauza. „Ano, tak zatím!“

Položila telefon zpět do středové opěrky a mrzutě vyhlédla ven z předního okna. Stejně jako předtím panoval na mezistátní naprostý klid.

„Budeš mít problém, když nebudeš u zákazníka včas?“

Zamračeně se na mě podívala, než jí to došlo. „To byl jenom můj bratr. Vždycky u něj přespávám, když jsem na cestě. Green Valley leží v polovině trasy. Nabízí se to.“ Roztáhla ruce a zakroutila krkem, až jí zaprašťelo v páteři. „Musím dneska jenom k jednomu zákazníkovi a tomu je srdečně jedno, kdy se objevím.“

O chvíli později se doprava zase dala do pohybu. Celou dobu jsme následovaly proud směrem na východ, zatímco se červeně zářící skalní pouště měnily v tmavě zelené lesy a členité horské formace. Kousek po kousku se ukazovalo z Colorada víc, než co jsem měla před očima, když jsem vystoupila z letadla. Unaveně jsem si opřela hlavu o okýnko a nechala krajinu kolem sebe míjet, zatímco Elsie vedle mě pobrukovala melodii, která mi přišla nějak známá. Myslela jsem na domov, na rodiče, kteří už dávno spali. Jak jsem slíbila, po přistání jsem jim poslala krátkou zprávu. O ohni, který zničil nejen pivovar, ale i mé plány, ještě nic nevěděli. Díky bohu. Máma by si dělala akorát starosti a táta by měl pocit zadostiučnění, že už dopředu věděl, že je můj úmysl od začátku odsouzen k nezdaru. *Co se u nich chceš naučit? Jak se vaří pivo, které chutná jako voda?* Ještě teď mi v hlavě zněl jeho uštěpačný smích. Zavřela jsem oči a na chvíli se nechala přemocit únavou. Probudila jsem se zase, až když mě někdo silně zatahal za ruku.

„Hej! Zlato! Vstávat!“

Vyděšeně jsem se narovнала a práskla kolenem do přihrádky na rukavice. Bolest, která mi projela nohou, se postarala o to, že jsem byla v mžiku naprosto vzhůru.

„Kde to jsme?“ zahuhňala jsem a dívala se přivřenýma očima z okýnka. Před zataženou oblohou vyčnívala fasáda kostela. Trochu stranou se nacházela zastávka

autobusu s elektronickou tabulí s jízdním řádem. *Prázdnou* tabulí. *To není dobré znamení*, zašeptalo mé podvědomí.

„V Green Valley,“ odpověděla Elsie. „Takže... mám špatnou a hodně špatnou zprávu. Kterou chceš první?“

„Hm?“

„Propásla jsi poslední autobus do Denveru.“

„Co?!“

„Ta zácpa na sedmdesáté nás stála půl hodiny,“ odpověděla a pokrčila rameny.

Zaklonila jsem hlavu a zasténala. To přece nemůže být pravda. „To byla ta špatná, nebo hodně špatná zpráva?“ zamručela jsem.

„Špatná. Ta hodně špatná je, že jsi ho prošvihla o dvě minuty, což je opravdu nemilé.“

Zase se zasmála tím smíchem, který zněl jako kašel při bronchitidě, a já jsem na ni zírala se směsicí nevěřivosti a nechápavosti. Náladu jsem měla na bodu mrazu. I když... tenhle den měl před sebou ještě několik hodin.

„No tak, netvař se takhle. Jsou i horší věci než uvíznout v Green Valley. Je to milé malé městečko. Někteří dokonce platí za to, aby tu mohli strávit dovolenou.“

Její pokus o povzbuzení se minul účinkem.

„Na kraji města je malý Bed & Breakfast. *Golden Leaf*. Moc fajn a ne drahý. Mám tě tam odvézt?“

Nemusela jsem se dlouho rozmýšlet, protože jsem stejně neměla jinou možnost. Ano, dny, které špatně začnou, také špatně končí.

2.

Cesta do *Golden Leaf* vedla malým lesíkem. Byla pro *Big Betty* příliš úzká, proto mě *Elsie* musela vysadit už na začátku ulice. Když jsem jí dostatečně poděkovala, popřály jsme si navzájem mnoho štěstí a rozloučily se. Zatímco jsem táhla kufr po hrbolaté lesní cestě, korunami stromů prosvítaly poslední záblesky soumraku. Bylo tady podstatně chladněji než v *Grand Junction* a já jsem litovala, že jsem svou riflovou bundu strčila na letišti do kufru. I vzduch voněl jinak.

Čerstvě a svěže, po borovicích a jehličí, divokých bylinách a květinách.

Tmavá silueta *Golden Leaf* se vyjímalá proti modrofiolové obloze a vyzařovala něco uklidňujícího, skoro čarovného.

Pod verandou byla v zemi zabodnutá dřevěná cedule ve tvaru javorového listu a ze zděného komínu vycházel do vzduchu kouř. Vytáhla jsem kufr po schodech na verandu a vešla do rozlehlé vstupní haly. Za pultem z masivního dřeva seděla pihatá žena se zrzavými vlasy a přátelsky se usmívala. Představila se jako *Hannah* a zeptala se, jak se mi daří. Věděla jsem, že tahle otázka je tady ve *Státech* holá fráze a nikdo nečeká na odpověď, což bylo v mém konkrétním případě asi lepší. K mé neskonalé úlevě *Hannah* přikývla, když jsem se zeptala na pokoj na jednu noc, a poprosila o kreditku.

„Leonie Pirchingerová,“ přečetla neobratně a ujistila se rychlým pohledem, jestli je to správně. Ač mé jméno vyslovila anglicky, což znělo jako *Purginger*, přikývla jsem. Na chvilku jsem musela myslet na to, jak jsem v kině viděla s kamarády *The Purge 3* a seděla v sedadle strachy sevřená v křeči, až se mi uskřípl nerv.

„Měla jsi dobrou cestu?“

Přikývla jsem, i když spojení *dobrá cesta* tak úplně nevyjadřovalo, jak jsem se na tohle místo dostala.

„Odkud jedeš?“

„Z Grand Junction.“ Až se zpožděním mi došlo, co vlastně myslela. „Kousek od Mnichova. Německo,“ opravila jsem se.

„Ou, to je škoda, že zůstaneš jenom jednu noc. Ryan, majitel *Golden Leaf* má přítelkyni Němku. Lenu.“ Lítostivě protáhla koutky. „Její příjmení bohužel neznám.“

Chvilí jsem přemítala, jestli si opravdu myslí, že bychom se mohly znát jenom proto, že jsme obě z Německa. Hannah mi mezitím podala ozdobný klíč z mosazi, který vypadal, jako by byl ukradený z filmového zpracování románů Jane Austenové. „Tvůj pokoj je první nalevo. *Oak Room*. Já budu tady v recepci ještě asi půl hodiny. Potom mám volno. Kdyby bylo něco naléhavého, můžeš zavolat na tohle telefonní číslo.“ Přes pult mi posunula vizitku. „Ale opravdu jenom v nejnutnějších případech, a ne,“ usmála se, „kvůli vzájemící skříni.“

Při pohledu na můj ohromený obličej se smíchem vysvětlila: „To všechno už se stalo. Máš na mě ještě nějaké otázky?“

„Ach... ano. Mohla bych tady dostat něco k jídlu?“

Přestože jsem spořádala alespoň půlku sáčku hranolůk od Elsie, už zase mi kručelo v žaludku. Možná to byl následek časového posunu.

„Bohužel ne. Nabízíme jenom snídani. Ale ve městě je sportbar, *Olly's*. A *Moe's Diner* má taky ještě otevřeno. Můžeš to zkusit i ve *Steakhouse*, ale,“ podívala se na hodiny, „v týdnu většinou zavírají dřív. Na tvém místě bych šla do *Olly's*. Tam se pořád něco děje.“

„Je to odtud daleko?“

„Čtvrt hodiny pěšky.“

„Dobře, děkuju.“

„Tak ti přeju pěkně strávený čas u nás v *Leaf*, Leonie!“

Poděkovala jsem, hodila si batoh na záda a z posledních sil vytáhla kufr nahoru do prvního patra. Pokoj byl malý, ale se svými dřevem obloženými zdmi a rustikálním nábytkem působil neuvěřitelně útulně. Nakoukla jsem do koupelny, která byla tak malinká, že se minimálně jednou praštim do lokte, než konečně padnu do postele a zpod peřiny už nevystrčím ani nos. S každou ubíhající vteřinou mě opouštělo víc a víc síly, jako by si mé tělo uvědomovalo, jaký jsem zažila den. Kolik stresu a napětí jsem za sebou měla, kolik frustrace a zklamání. Nohy jsem měla těžké jako z olova, bolela mě ramena a víčka mě pálila únavou. A slzami, které jsem vybrečela. Otočila jsem se na záda a položila si obě ruce přes obličej. Kdyby se potom hlasitě nepřihlásil o slovo můj žaludek, pravděpodobně bych tady zůstala ležet až do příštího rána. S velkým přemáháním jsem spustila nohy dolů z postele a dala si extra dlouhou horkou sprchu. Zabalila jsem se do ručníku a chvíli se pozorovala v zrcadle. Normálně mi připadalo to, co jsem viděla, v pohodě. Zelené oči, rovný nos, malá, ale vykrojená ústa, medově blondaté vlasy po ramena. Ale dnes na mě oproti tomu koukal smutný obličej s kruhy pod očima a popraskanými rty. Smutný obraz mě samotné. S povzdechem jsem se obrátila a oblékla si čisté džíný a jednoduché tričko. Nanesla jsem si

trochu rozjasňovače na tmavé kruhy pod očima, obnovila jsem si řasenku a ještě mokré vlasy svázala do uvolněného drdolu. Potom jsem přes sebe přehodila džínovou bundu a opustila pokoj.

Trvalo mi to skoro čtyřicet minut, než jsem došla do sportbaru. Nejdřív mě nechala ve štychu navigace v mobilu, potom moje paměť. Vůbec jsem si nemohla vzpomenout na jméno toho baru a musela jsem se poptat. Bylo už skoro půl jedenácté, když jsem vešla do dveří. Do nosu mi stoupla vůně pečené cibule a smažených burgerů a můj žaludek hlasitě aplaudoval.

Na pondělní večer byl bar poměrně dost plný a se svými stěnami s přiznaným zdivem, ošuntělou prkennou podlahou a dřevěným barem byl překvapivě útulný. Z boxů vycházel uklidňující zvuk kytary a řinčení skleniček se mísilo se zvukem do sebe narážejících biliardových koulí. Když jsem se postavila k baru, zabloudilo pár zvědavých pohledů mým směrem. Skoro jsem nad jejich hlavami viděla myšlenkové bubliny. *Kde se tady vzala? Ještě nikdy jsem ji tady neviděl!* Zrovna jsem si sedla na barovou stoličku, když se otevřely dveře za barem a vešel jimi týpek s utěrkou přes rameno. A najednou jsem doufala, že nikdo nevidí bublinu nad *mou* hlavou. Protože vypadal dobře. Zatraceně dobře. Odhadovala jsem ho něco kolem pětadvaceti, o pár let starší než já. Vlasy měl hnědé a trochu vlnité, strniště vousů zvýrazňovalo jeho lícni kosti. Na sobě měl džíny a bílé tričko, které mu bylo na hrudníku trochu těsné, a pravou ruku měl až k zápěstí potetovanou.

„Ahoj!“ řekl rychle, ale přátelsky.

„Ahoj,“ odpověděla jsem trochu zaraženě a jenom stěží jsem od těch přecházejících motivů na jeho kůži odtrhla zrak. Vlastně mě tetování nikdy nepřitahovalo, ale to jeho bylo zajímavé. Propůjčovalo jeho atraktivitě něco

drsného, neohroženého. Až s malým zpožděním mi došlo, že ten týpek čeká, co si objednám. A že jsem se ani na vteřinu nezabývala jídelním lístkem. Měli vůbec nějaký? Očima jsem těkala po baru a našla ho. Sáhla jsem po zalaminovaném jídelním lístku, který byl na kraji ulepený od kečupu, a očima přelétla nabídku, která byla v podstatě typická pro americké rychlé občerstvení. Přesně to, co jsem teď potřebovala.

„Cheeseburger s hranolky a pivo, prosím.“

Lítostivě přivřel oči. „Kuchyně už je bohužel zavřená.“

„Co?!“ vyhrkla jsem nevěřičně a sotva se udržela, abych neudeřila čelem o bar.

„Sorry, ale jsem tady dneska sám.“ Pokrčil rameny. „Přesto to pivo?“

„Ano,“ vzdychla jsem.

Až když se ode mě odvrátil, došlo mi, že Hannah zmínila i Diner. Chvilku jsem byla naštvaná sama na sebe. Proč jsem prostě neodešla místo objednávání si piva? Mohla bych to ještě zrušit? Spíš ne, rozhodla jsem se, když jsem uslyšela nalévání piva do sklenice. Chvilku nato mi přisunul přes bar sklenici a zase zmizel za létacími dveřmi. Tak takhle vypadal můj první a pravděpodobně jediný večer v Coloradu, pomyslela jsem si rozčarovane. Seděla jsem sama, hladová a nezaměstnaná, v baru uprostřed ničeho. Do očí se mi draly slzy. Frustrovaně a zklamaně jsem si dlaněmi přejela přes oči, abych zabránila vodopádu slz, když mi zavibroval mobil a na displeji blikalo Maxovo jméno. V tuhle dobu? V Německu ještě nebylo ani šest hodin ráno.

„Ahoj,“ ohlásila jsem se přiškrceným hlasem.

„Ahoj,“ odpověděl můj bratr tónem, který mi prozradil, že si mezitím už poslechl mou hlasovou zprávu. „Ach, bože, Leo...“

Ta tři krátká slova stačila, aby zničila poslední zbytek mého sebeovládání. S popotahováním jsem mu ještě jednou dopodrobna povyprávěla, co se v uplynulých dvanácti hodinách událo, počínajíc mým přistáním v Denveru a cestou autobusem do Grand Junction, až k tomu šokujícím okamžiku, kdy jsem přišla ke *Kettle Brew*, nebo tomu, co z *Kettle Brew* zbylo. Informovala jsem ho o svých telefonátech se Zackem, pivovary, konzulátem a můj hlas zněl s každou další větou stále deprimovaněji a beznadějněji.

„Ale určitě máš přece něco písemně. Smlouvu nebo e-mail,“ byla jeho spontánní reakce a přesně taková, se kterou jsem počítala. Můj bratr a já jsme měli naprosto odlišné povahy, ač jsme se narodili ve stejný den a vypadali ohromně podobně. On šel na vše pragmaticky a racionálně, zatímco já jsem se spíš rozhodovala srdcem. To ale neměnilo nic na tom, že mi žádný jiný člověk na světě nebyl tak blízký. „Myslím tím, že přece nemůžeš za to, že ten podnik vyhořel. Musejí ti nabídnout alespoň nějakou náhradu.“

„Nemusejí,“ povzdechla jsem si a zopakovala mu, co mi vysvětlila ta dáma z konzulátu. „Jsem sama zodpovědná za to, že si najdu nové praktikantské místo.“

„A co ten Zack? Nemohl by ti pomoci? Tak jako tak není v té tvé mizérii až tak nevinně.“

Z nějakého důvodu jsem najednou měla potřebu ho bránit. „Ten má teď asi jiné starosti. Celá jeho existence leží v troskách a popelu. Doslova!“

Zbytek zanikl v hlasitém hulákání. Očividně právě padla branka. Nebo jak už se tomu při fotbale říká.

„Kde jsi?“ zeptal se Max rozčarovane.

Očima jsem přelétla po místnosti. „Ve sportbaru.“

„Od kdy chodíš dobrovolně do sportbaru?“

„Nebylo tady zrovna na výběr.“

„To je Denver tak malý?“ divil se a připomněl mi, že jsem vynechala podstatnou informaci.

„Ještě nejsem v Denveru. Musela jsem si najít pokoj na půli cesty, protože už nejel žádný autobus. To místo se jmenuje Green Valley.“

„To zní idylicky.“

„Moc jsem toho ještě neviděla.“ Zhluboka jsem se napila piva a ztuhla. Chutnalo fantasticky. Plné chmelu a silné. S náznakem grepu. A citrónu? Limetky? „Mohla bych vidět tu láhev?“ zeptala jsem se tmavovlasého týpka, který stál už zase za barem a čepoval pivo. Překvapeně se na mě podíval, ale každopádně se předklonil a beze slova mi podal prázdnou skleněnou láhev. „Děkuji.“

„S kým to mluvíš?“ zeptal se Max.

„Ach, jenom s týpkem za barem.“ Pozorovala jsem etiketu a zamumlala: „Chuťovka.“

„Týpek za barem?“

„Pivo. I když on taky nevypadá špatně. Na stupnici od jedné do deseti je alespoň devítka.“

„Ach! Od kdy není tahle stupnice, moment, jak jenom že to bylo, *nechutně sexistická a dehonestující* vůči ženám?“ utahoval si ze mě a narážel na naši diskuzi, kterou jsme spolu nedávno vedli po třech ginech s tonikem v jednom mnichovském klubu, kdy mě nazval „solidní sedmičkou“.

„Od té doby, co parametry nejsou prsa a zadky. Navíc jsem chtěla mluvit řečí, které taky rozumíš.“

Maxův smích se změnil v zívání.

„Proč jsi vlastně už vzhůru? U vás je teprve šest, ne?“

„Musím do pivovaru,“ povzdechl si. „Něco je se stáčírnou. Zrovna volal Sepp.“

„Vždyť jsme dělali údržbu teprve před měsícem.“

Napadlo mě, že jsem ze své hlavy ještě nevymazala slovíčko „my“. Sice jsem stejně jako předtím patřila do rodiny Pirchingerových, ale už jsem nepatřila do „Pirchingerova piva“, našeho pivovaru v Herrschingu u Ammersee.

„Leo?“

„Hm?“

„Jen jestli už jsi mluvila s mámou a tátou. Přestaň zbožně koukat na toho barmana!“

„To nedělám,“ protestovala jsem, ale nemohla jsem zabránit tomu, aby mi oči nezabloudily jeho směrem. Pozorovala jsem ho, jak krájí přesné půlměsíčky citrónu. Měl hbité ruce. Pěkné ruce, blesklo mi hlavou. Ne moc velké, ne moc malé. *Bože, Leonie, přestaň s tím!* Zhluboka jsem se napila piva a vzpomněla si znovu na Maxovu otázku. „Ne, ještě jsem jim o tom neřekla. Dnešek byl už tak dost na houby.“

Co jsem pověsila svou práci na hřebík, abych následovala svůj sen o vlastním řemeslném pivě, byl můj vztah s rodiči složitý. Především táta se k smrti urazil, že jsem se rozhodla na rozdíl od svých dvou bratrů pro *trend místo tradice*. A co chci „tam u těch Amíků“, mu doteď nedošlo.

„Dobře, ale možná bys měla...“

Zbytek jeho odpovědi zanikl v bručení kávovaru. Chvilku nato se v pozadí ozval nezaměnitelný tátův hlas. Rozloučila jsem se, ještě než stihne zachytit něco, co není určené pro jeho uši, a slíbila, že se ozvu hned, jak budu mít zarezervovanou letenku domů.

„Hlavu vzhůru, Leo. Všechno bude zase dobré,“ byla poslední Maxova slova, než jsme náš rozhovor ukončili.

Když jsem to potom položila a hodila mobil do tašky, ohromeně jsem zjistila, že přede mnou najednou leží talíř se sendvičem. Zamračeně jsem se rozhlédla a setkala

se s pohledem barmana. Jeho oči měly teplý hnědý odstín. Jako javorový sirup, pomyslela jsem si spontánně.

„To je pro mě?“ ujistila jsem se.

„Jo.“

„Neříkal jsi, že je kuchyň zavřená?“

„Říkal, ale tys měla mizerný den a já se bezpodmínečně chci dostat na desítku.“

Ušklíbl se a mě polila červeň.

„Tys... mi rozuměl.“ Bylo to spíš konstatování než otázka, ale on přesto přikývl.

„Všechno?“ zaskřehotala jsem a rychle si přehrála celý telefonát v hlavě.

„Ne. Ty... hm... mluvíš poměrně rychle,“ řekl teď německy.

„Odkud...“

„Pár let jsem žil ve Švýcarsku. V Curychu.“

Páni, dokonce i *Zürich* mu přešlo přes rty poměrně suverénně. A slyšel tvůj rozhovor, připomněl mi hlas v mé hlavě.

„Mohls něco říct,“ poznamenala jsem s náznakem výčitky.

„Myslíš během toho, cos se svým přítelem...“

„Bratrem!“

Na zlomek vteřiny se mu něco zablesklo v očích.

„Zatímco jsi vyprávěla svému *bratrovi*, že jsi chodící Murphyho zákon?“ Smál se.

Trvalo pár vteřin, než můj mozek jeho otázku přeložil, než jsem pochopila význam jeho slov. *Murphy's law*. Všechno, co se může pokazit, se pokazí, připomněla jsem si. Z nějakého důvodu přešel zase zpátky do angličtiny. „Každopádně dvacet pět procent obyvatel Colorada má německé kořeny. Nikdy si nemůžeš být jistá, že přece jenom někdo...“

„Neposlouchá?“

„Nerozumí,“ odpověděl s úsměvem a se smířlivým gestem mi přisunul blíž talíř.

Nechala jsem ho, vzala si sendvič a zakousla se do něj. Chutnal výborně. Chléb byl čerstvě opečený a křupavý a obložený čerstvým salátem, kolečky rajčat a plátky pečeného krocana.

„Páni,“ řekla jsem slastně. „To je výborné.“

„Děkuju.“ Koutky úst se mu spokojeně zvedly. Má pěknou pusku. Opravdu pěknou pusku.

„Něco není v pořádku?“

Polekaně jsem odtrhla pohled od jeho rtů. „Ne, ne. Všechno je v pohodě.“ Rychle jsem se zase soustředila na sendvič, který měl na mě opravdu oživující účinky. Jako by mi vлил novou energii do žil.

„Hele Same, můžeme dostat ještě dvě coly?“ zavolala mladá žena s blondatými dredy po zadek od protějšího stolu.

Takže Sam, pomyslela jsem si, zatímco jsem ho pozorovala, jak vytahuje z lednice dvě láhve coly a otevírá je. To jméno se k němu hodilo. K těm vlasům a vousům, tetování. Sam.

„Hm?“

Vyčkávavě se na mě díval a mně došlo, že jsem jeho jméno vyslovila nahlas. Jejda.

„Já jsem Leonie,“ bylo to první, co mi přišlo na mysl a bohužel jsem to taky hned vypustila z pusy. *Já jsem Leonie?!*

„Oukej.“

S výrazem v obličeji, v němž se mísilo zmatení a pobavení, obešel bar a odnesl obě láhve ke stolu, kde seděla ta holka s dredy. Stál ke mně zády s rukou ležérně v kapse u kalhot a říkal něco, co ji rozesmálo. Vypadalo

to, že se oba znají, mají se rádi a najednou ve mně vzklíčilo něco jako žárlivost. Ne na ni, ale na to, co bylo mezi nimi. Důvěra, přátelství, blízkost. Všichni lidé, kteří pro mě něco znamenají, byli v tuhle chvíli vzdálení přes osm tisíc kilometrů. Přepadl mě pocit osamělosti.

„Takže, Leonie z Německa... Co tě přivádí do Green Valley?“

Opřel se zády o bar, položil na něj ruce a se zájmem mě pozoroval, až jsem se kvůli jeho pozornosti už zase červenala. Pane bože, proč na mě ten týpek tak působí? Proč jeho hlas stačí k tomu, aby mi přejel mráz po zádech?

„Vždyť už jsem to říkala do telefonu. Tvá znalost němčiny očividně přece jenom není tak dobrá,“ odpověděla jsem mu s hranou lítostí.

Rty se mu zvlhnuly úsměvem. „Zaslechl jsem jenom polovinu a z toho jsem jenom půlce rozuměl. Navíc,“ naklonil hlavu svým směrem a přidržel si ruku před pusou, „jsem tu vlastně kvůli práci.“

Proti své vůli jsem se usmála.

„Jenom projíždím.“ Jedu *domů*. „Vlastně jsem chtěla být teď už v Denveru, ale poslední autobus mi ujel, takže...“ Pokrčila jsem rameny a povzddechla si: „Dneska nemám svůj den.“

„Tak to jsme dva. Ale já jsem to ještě nevzdal.“

„Co?“

Sam ukázal na hodiny na zdi. „Ještě hodina zbývá.“

„Tak to by měl sebou hodit. Alespoň v mém případě.“ Zvědavě mě fixoval očima. „Jsi tady na dovolené?“

„Ne, *Work and Travel*, to znamená...“

„Že chceš pracovat a cestovat?“ Můj zaražený obličej ho přinutil se usmát. „Moje němčina je oukej, ale angličtina je zatraceně dobrá.“

Musela jsem se usmát a vychutnávala jsem si ten hřejivý pocit, který se mi šířil v hrudi. Sam chtěl právě ještě něco říct, když se k nám přidala ta holka s dredy a informovala ho o tom, že na dámských toaletách došlo k malé potopě.

„Už zase?“ vzdychl si našťavaně. S omluvným gestem směrem ke mně se odlepil od baru a zmizel za dveřmi. Trochu zklamaně jsem se za ním dívala. Z nějakého důvodu jsem se cítila v jeho přítomnosti příjemně. Byla radost si s ním povídat, rozptyloval mě od chaosu v mém životě. A potom tady byla ta husí kůže, když se na mě podíval. Zvláštní třepetání v žaludku. Najednou jsem ucítila něco jako lítost, že ho po dnešním dni už nevidím. Zítra touhle dobou už budu pravděpodobně sedět v letadle domů. A vůbec, zítra. Jestli se chci alespoň pár hodin vyspat, musím se pomalu vydat na cestu do *Golden Leaf*. Vylovila jsem z kabelky peněženku a spočítala hotovost. S úlevou jsem zjistila, že je to dost za pivo a sendvič, a zašilhala na dveře, za kterými Sam zmizel. Mám nechat peníze ležet prostě jenom tak na baru? Ale nevěděla jsem, kolik ten sendvič stál, a není na jídelním lístku. A jestli jsem měla být upřímná, nechtěla jsem odejít, aniž bych mu řekla ahoj. Takže jsem čekala.

Když se Sam nevracel ani po deseti minutách, rozhodla jsem se. Sbalila jsem si své věci, vzala si bundu a vydala se hledat dámské toalety. Dveře byly otevřené a do uší se mi v pravidelných intervalech dral čvachtavý zvuk. Když jsem se přiblížila, uviděla jsem Sama, jak mopem stírá mokrou podlahu. Zaklepáním na rám dveří jsem na sebe upozornila.

„Musíš...?“ Prstem ukázal na kabinku.

„Ach... Ne.“ Tváře mi zčervenaly. „Vlastně jsem ti jenom chtěla zaplatit...“

„Jo tak. Máš ještě pár minut?“ Sklonil se, nad kýblem mop vyždímal a postavil ho zase zpátky na podlahu. „Musím to tady ještě dodělat.“

Na chvilku mě rozptýlilo tričko, které se mu napínalo na zádech.

„Jasně. Prostě počkám.“ Nerozhodně jsem přešlapovala z nohy na nohu. „Můžu ti nějak... pomoci?“

„Mohla bys držet pozice na baru, dokud jsem tady,“ sebeironicky se zasmál, „zaměstnán.“

Nejdřív jsem si myslela, že je to vtip. „Mám...?“

„Jenom chvilku. Teda jestli ti to nevadí. Co nevidět budu hotový.“

„Fajn,“ odpověděla jsem, otočila se na podpatku a šla zpět do baru, kde právě panoval všeobecný neklid před zavíračkou. K mé úlevě to vypadalo, že se všichni velmi dobře vyznají v cenách. Trochu neohrabaně jsem se opírala o bar a dívala se, jak odpočítávají dolarové bankovky a pokládají je na stůl nebo bar. Když se Sam konečně vrátil, byl obsazený už jenom jediný stůl. S hlavou položenou na stole u něj spokojeně podřimoval muž okolo čtyřiceti.

„Promiň, trvalo to déle, než jsem čekal.“ Sam obešel bar a důkladně si umyl ruce. „Umyvadlo netěsní. Už jsem Ollymu říkal tisíckrát, že se to musí nechat opravit.“

„Takže opravdu existuje?“

Zatvářil se nechápavě.

„Muž, po kterém je pojmenovaný tenhle bar.“

„Jo tak, ano. Olly je můj šéf. Vlastně je to prima chlápek, ale... no jo, občas trochu pohodlný.“ S úsměvem pokrčil rameny. „Díky, žes držela stráž.“

„V pohodě. Vlastně jsem nemusela nic dělat.“

„Tohle je samozřejmě na účet podniku.“ Ukázal na mé pivo a prázdný talíř.

Ze slušnosti jsem chtěla protestovat, když vyždímal houbu a dobře mířenou střelou ji hodil na muže, který mezitím předváděl chrápající koncert.

„Zavíračka, Franku!“

Ten muž, Frank, se vyděsil, rozespale se rozhlížel na všechny strany a něco si pro sebe blábolil. Těžkopádně se zvedl, vytáhl peněženku a položil na stůl pár bankovek, než se s vrávoráním vydal ke dveřím. „Dobrou,“ zamumlal a zmizel venku. Sam mezitím začal sbírat prázdné láhve a sklenice a dával je na ták. Nerozhodně jsem ho přitom pozorovala a cítila se strašně mimo.

„Tak já taky půjdu,“ řekla jsem.

„Jasně. A ještě jednou díky.“

„Rádo se stalo.“ Cítila jsem na sobě jeho pohled, když jsem si brala bundu a zamumlala „Bye“. Cítila jsem ho v zádech, když jsem šla ke dveřím a vzala za kliku.

„Hej!“

Překvapeně jsem se otočila, dostatečně rychle, abych zahlédla to zaváhání, které se mu mihlo v obličeji jako plamen svíčky.

„Nedáš si ještě pivo?“

Měla jsem říct: „Musím brzy ráno vyrazit.“ Místo toho jsem přikývla. A při tom se usmívala.

3.

„Takže... proč děláš tuhle Work-and-Travel věc?“ Sam obešel bar se dvěma láhvemi piva a posadil se vedle mě na stoličku. Napadlo mě, že dobře voní. Přestože vzduch kolem nás byl prosycen pachy jídla, neuvěřitelně příjemně voněl. Po mýdle, čistém oblečení a... něčem dalším. Ale nedokázala jsem říct, co to je.

„Chci se pracovním přeorientovat.“

K mé podrážděnosti se zakuckal smíchy.

„Co je na tom tak divného?“ zeptala jsem se skoro uraženě.

„No, protože to zní, jako bys byla frustrovaná účetní po čtyřicítce.“

„Jak víš, že nejsem?“ oponovala jsem mu se zvednutým obočím.

„Čtyřicítka?“ odpověděl pobaveně, načež jsem protočila oči. „Ani trochu nevypadáš jako účetní.“

„A jako co vypadám?“ Neúmyslně se mi do hlasu vetřel provokativní podtón.

Sam mě pozoroval a já jsem měla pocit, jako by jeho oči ve mně během vteřiny pohltily každý milimetr čtvereční. Zrychlil se mi tep a nevěděla jsem proč. Nebo jsem to věděla, ale nedokázala jsem to zařadit. Takže jsem dělala to samé. Pozorovala ho. Oči, nos, lícní kosti, rty. Co tady dělám, pomyslela jsem si, ale myšlenka se vznášela jenom na okraji mého vědomí a až ke mně nepronikla.

Na to byly Samovy oči až moc pěkné, jeho rty až příliš vykrojené, jeho vlasy příliš husté. A potom, z ničeho nic, přerušil oční kontakt. Sáhl po své láhvi a cinknul s ní o tu moji. Skoro současně jsme si z nich lokli. Pivo chutnalo víc sladce a chmelově než to předchozí. Zvědavě jsem se podívala na černobílou etiketu. Stálo na ní *Hipster IPA* písmem jak z psacího stroje. Blázne! Zněl mi v hlavě posměšný hlas mého táty.

„Protože jsme se právě shodli, že nejsi účetní... Co jsi doteď dělala?“

„Pracovala jsem v našem rodinném pivovaru.“

„Jako co?“

„Jako sládek,“ odpověděla jsem se samozřejmostí, kterou jsem si za ty roky natrénovala.

„Ty jsi sládek?“ Zněl překvapeně.

„Nech mě hádat: Nevypadám tak?“ odpověděla jsem trochu znuděně.

„No jo, všichni sládci, které znám, mají plnovous.“

Přejela jsem si po bradě a tváři. „Zkoušela jsem to, ale nechce mi narůst.“ S předstíranou lítostí jsem pokrčila rameny. Sam se smál.

„Proč s tím chceš přestat? S vařením piva?“

„Nechci. Chci se začít soustředit na řemeslné pivo a vařit své vlastní.“ Nechala jsem svá slova doznít a trochu nervózně čekala na jeho reakci, která přišla okamžitě.

„Hustý,“ řekl a upil ze svého piva. „Co tě na tom tak láká? Myslím, na řemeslném pivě.“

„Kreativita,“ odpověděla jsem bez zaváhání. „Všechno je možné. Nové recepty, nové vůně, nové kombinace.“ Jeho pozorný pohled mě povzbudil k tomu, abych pokračovala. „Nemusím se držet nějakých zkostnatělých pravidel, protože se to tak vždycky dělalo. Když budu chtít, smíchám pivo s kávou nebo... levandulí... třešní...“

rozmarýnem.“ Dívala jsem se na etiketu na láhvi. „A když to nakonec budu chtít pojmenovat *Hipster IPA*, nikdo mi to nebude moct zakázat.“

Sam se usmíval a já jsem cítila, jak červenám.

„Promiň, teď jsem ti dělala přednášku.“

„Blbost, bylo to docela... roztomilé.“

„Roztomilé?!“

„Dobře... roztomilé ne.“ Omluvně držel ruce před sebou. „Chtěl jsem tím říct, je znát, že pro to hoříš.“

„Ano.“ Cítila jsem, že má euforie uvolňuje místo něčemu jinému, realitě. „Hořet je heslo dnešního dne.“

Vyprávěla jsem mu o své ztracené praxi u *Kettle Brew* a své bezvýchodné situaci a on mi pozorně naslouchal a občas přikývl.

„Máš v plánu hledat si něco jiného? Z domova?“

„Myslíš, jestli chci ještě jednou rozeslat dvacet žádostí, vyplnit stovku formulářů a zaplatit tisíc dolarů za letenku?“ Hořce jsem se zasmála. „Spíš ne...“

„Takže se vrátíš zpět do své staré práce?“

„Ne,“ vyšlo mi rozhodně z pusy. „Chci dělat vlastní věci. Praxe u *Kettle Brew* by byl sen, to bez pochyb. Mohla jsem se učit od těch nejlepších, sbírat zkušenosti a vytvořit si kontakty, ale,“ polkla jsem a vložila do svého hlasu veškerý optimismus, na který jsem se zmohla, „na svých plánech můžu dál nějak pracovat i z domova. Možná to potrvá trochu déle, ale... hej, sny nemají žádné datum spotřeby.“ Podařil se mi polosrdečný smích a soustředila jsem svůj pohled na etiketu láhve od piva. Najednou byla nálada nějak stisněná, takže jsem rychle změnila téma.

„A co ty? Pocházíš přímo z Green Valley?“

„Jo.“

„Žiješ tady rád?“

„Teď zase... ano.“ Vyčkávavě jsem se na něj dívala, ale on už nic nedodal. A potom to přece jenom udělal. „Po střední jsem chtěl nejdřív pryč. Připadalo mi to tady moc malé a provinční. Moc konzervativní. Takže jsem se nějakou dobu toulal s batohem po Evropě, trochu jsem tu a tam pracoval a nakonec jsem zakotvil v Curychu.“

Chvilku jsem se ptala sama sebe, jak může člověk zakotvit právě v Curychu. Na sto procent v tom byla nějaká ženská.

„Ale vrátil ses zase domů,“ odtušila jsem.

Na zlomek vteřiny mu přes obličej přeletěl stín, ale přikývl. Jedním lokem jsem vyprázdnila svou láhev a postavila ji před sebe na bar.

„Dáš si ještě jedno?“

Podívala jsem se na hodiny a vyděšeně zjistila, že už je dávno po půlnoci. A taky, že ač Sam působil jako gravitační síla, která mě chtěla udržet na barové stoličce, zvítězil tentokrát můj vlastní rozum.

„Autobus mi jede brzy ráno. Měla bych se alespoň pár hodin vyspat.“

Přestože přikývl, blýskla se mu v očích lítost a moje rozhodnost se ocitla na vážkách. Tak nebezpečně, že jsem rychle sklouzla ze stoličky a vzala si bundu z opěrky. Zatímco jsem se oblékala a zapínala knoflíky, fixoval mě pohledem. Šlo to vždycky takhle ztuha? Koutkem oka jsem zahlédla, že také sklouzl ze své stoličky.

„Děkuju.“

Překvapeně jsem zvedla hlavu a zjistila, že stojí přímo přede mnou. Tak blízko, že se špičky našich nohou skoro dotýkaly. Že jsem znovu v nose ucítila jeho příjemnou vůni.

„Za co?“ zaskřehotala jsem, přemožená jeho blízkostí. Jeho vůní.